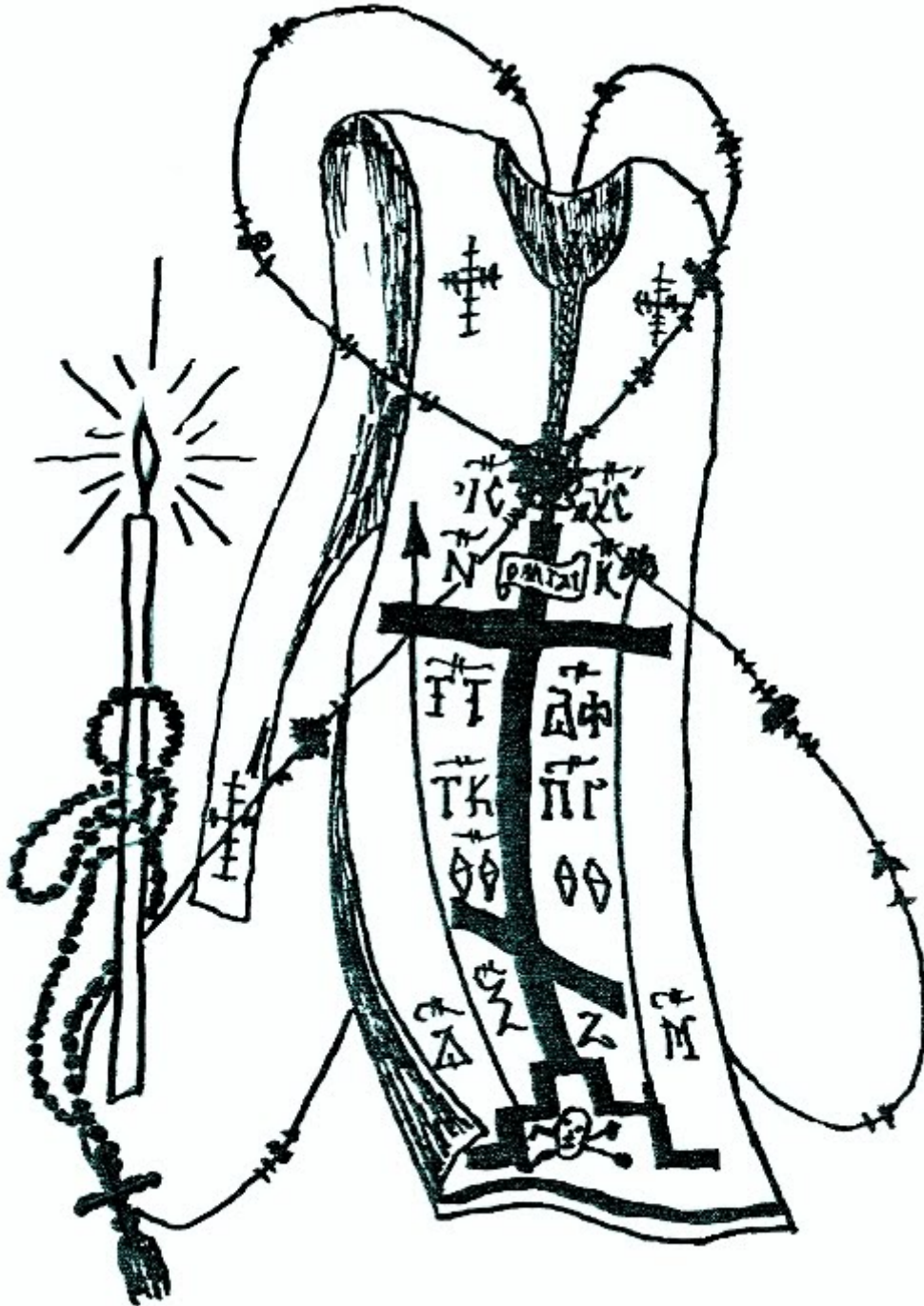

Γιατί αλλάζει το όνομά του κάποιος όταν γίνεται μοναχός;

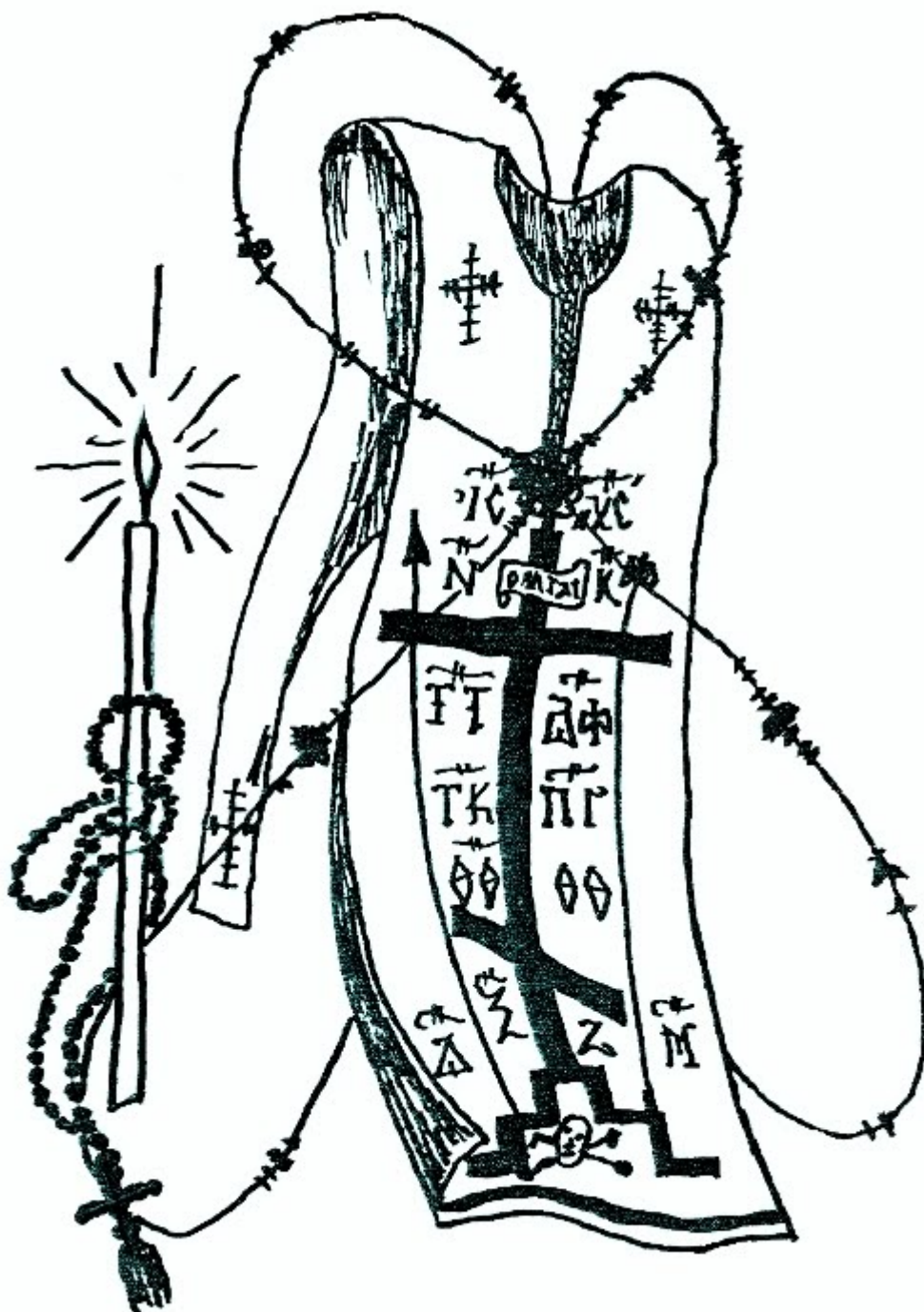
[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

(Αγ. Νεκταρίου)

Στους οσιότατους μοναχούς που υπόσχονται να ζουν ενάρετη ζωή επικράτησε η αλλαγή του ονόματός τους. Αυτό γίνεται για δύο σπουδαιότατους λόγους. Πρώτος

λόγος είναι η απάρνηση ολοκληρωτικά της προηγούμενης ζωής και η συνεχής ενθύμηση της μεταβολής της, και δεύτερον, για να έχουμε παράδειγμα τον άγιο στην πορεία της ζωής μας, του οποίου φέρουμε το όνομα. Η αλλαγή του ονόματος, μας βοηθά να ξεχνούμε το παρελθόν και συνεχώς υπενθυμίζει την μεταβολή που έγινε σ' αυτόν που άλλαξε τον τρόπο της ζωής του και τις ανειλημμένες υποχρεώσεις, που οφείλει να εκπληρώνει με πολλή αγάπη και προθυμία.

Αγγελικό σχήμα σκίτσο

Το όνομα είναι τόσο πολύ συνδεδεμένο με το πρόσωπο, ώστε να μη μπορούμε να ξεχωρίσουμε την προσωπικότητά μας από αυτό. Γι' αυτό και η ενθύμηση του ενός

φέρνει στην μνήμη το άλλο και η αναφορά στο ένα γίνεται ταυτόχρονα και προς το άλλο. Εφόσον έχουμε το παλιό όνομα υπάρχει αναπόσπαστη η μνήμη του παλαιού ανθρώπου, αντίθετα όταν ακούμε το νέο όνομα υπάρχει μνήμη του νέου ανθρώπου.

Επικράτησε να γίνεται η αλλαγή του ονόματος, για την ηθική δύναμη που έχει. Η αλλαγή όμως χάνει τη δύναμή της, όταν η θέλησή μας αδρανεύει να εκτελεί και να εφαρμόζει τις υποσχέσεις, που υπενθυμίζει το νέο όνομα στους μοναχούς. Αυτό δε συμβαίνει, διότι ζει μέσα τους ο παλαιός άνθρωπος και αγαπούν περισσότερο αυτόν από τον νέο, γι' αυτό και αδιαφορούν στις συνεχείς υπομνήσεις που γίνονται σ' αυτούς όταν τους καλούν με το νέο όνομα. Η αδιαφορία αυτή προς τις υποχρεώσεις, τις οποίες υπενθυμίζει στους μοναχούς το όνομα, μαρτυρεί την ύπαρξη ενός άλλου κακού, την αθέτηση της φωνής της συνειδήσεως. Διότι σε κάθε αθέτηση του καθήκοντος της νέας ζωής, που υπενθυμίζει πάντοτε το νέο όνομα, η συνείδηση επαναστατεί και διαμαρτύρεται, αλλά δεν εισακούεται, διότι κυριαρχεί ο παλαιός άνθρωπος, ο οποίος περιφρονεί τις αξιώσεις του νέου ανθρώπου, που εκφράζονται από τη φωνή της συνειδήσεως. Η περιφρόνηση αυτή φθάνει μέχρι τέτοιο σημείο, ώστε και να αποδοκιμάζει τη φωνή της συνειδήσεως, ότι αξιώνει ανόητα και παράλογα, και στο τέλος της επιβάλλει τη σιωπή. Η κατάσταση αυτή μοιάζει με την πώρωση της συνειδήσεως. Ο δε μοναχός που περιφρόνησε τη φωνή για την τήρηση των υποχρεώσεών του, αυτός έπαθε, ό,τι υποφέρουν όσοι έχουν πώρωση συνειδήσεως και αλλοίμονο σ' αυτόν. Αυτός θα κατακριθεί, διότι δεν έζησε κατά Θεόν, και έβαλε το εγώ του και τη δική του γνώση πάνω από τη γνώση των Οσίων Πατέρων, και διότι δεν έκανε καλή προσφορά.

Πρόσφεραν στον Θεό θυσίες οι αδελφοί Κάιν και Άβελ, αλλά ο Κάιν δεν έκανε καλή προσφορά και αποδοκιμάστηκε από τον Θεό. Πρόσφερε ο Οζίας θυμίαμα στο Θεό με χρυσό θυμιατήριο, αλλά κατακρίθηκε, γιατί δεν έκανε καλή προσφορά. Και ο Σαούλ πρόσφερε θυσίες στο Θεό αλλά κατακρίθηκε και αποδοκιμάστηκε αυτός και ο οίκος του, γιατί δεν έκανε καλή προσφορά. Πρόσφεραν και οι Ιουδαίοι θυσίες, αλλά ο Θεός τις αποδοκίμασε και έλεγε «μισεί αυτές η ψυχή μου»· ώστε δεν είναι αρκετό για να ευαρεστήσει κάποιος το Θεό να προσφέρει μόνο θυσίες, δώρα και προσευχές, αλλά να κάνει καλή προσφορά δηλαδή να έχει συναίσθηση της ατέλειας και της αναξιότητάς του. Αλλά για -να υπάρχει τέτοια συναίσθηση απαιτείται τέλεια αυταπάρνηση και υποταγή στις εντολές του Θεού, και ταπείνωση και αδιάλειπτη πνευματική εργασία.

Εάν λοιπόν μόνον έτσι προσφέρουμε επάξια θυσίες στο Θεό, πρώτη δε και μέγιστη θυσία του προσφέρουμε την καρδιά μας, πώς η θυσία και η προσφορά μας θα γίνουν ευπρόσδεκτες στον Θεό, όταν δεν είμαστε άξιοι να προσφέρουμε θυσία ευάρεστη, ούτε τα προσφερόμενα είναι ως προσφορά άξια για τον Θεό; Γι' αυτό

μην επαναπαυόμαστε στις δεήσεις και προσφορές μας, εάν προηγουμένως δεν φροντίσουμε με πολλή επιμέλεια να κάνουμε τους εαυτούς μας άξιους πιστούς και τις θυσίες μας ευπρόσδεκτες στο Θεό. Γι' αυτό βρίσκονται σε μεγάλη πλάνη όσοι νομίζουν ότι κάθε λατρεία και θυσία είναι ευάρεστες στο Θεό.

Λατρεία ευάρεστη και θυσία ευπρόσδεκτη στο Θεό είναι «πνεύμα συντετριμμένο και καρδιά συντετριμμένη», και όχι πνεύμα υπερήφανο και αλαζονικό και καρδιά άτεγκτη και εμπαθής.

Αυτά λοιπόν επιζητεί η αλλαγή του ονόματος κατά πρώτο λόγο. Κατά δε τον δεύτερο λόγο επιζητεί την υποχρέωση να έχει υπόδειγμα αρετής και τελειότητας τον βίο και το πολίτευμα του αγίου, του οποίου το όνομα φέρουμε, και σ' όλη μας τη ζωή να αγωνιζόμαστε για να γίνουμε τέλειοι ακολουθώντας το παράδειγμά του. Το υπόδειγμα της αρετής του αγίου ενισχύει πάρα πολύ τον αγωνιζόμενο. Απ' αυτό διδάσκεται, να ταπεινώνεται ακόμα και εάν κατάγεται από βασιλική οικογένεια· μαθαίνει να υπομένει και εάν τα δεινά είναι αφόρητα· μαθαίνει ν' αγαπά και αυτούς που τον μισούν· μαθαίνει να τιμά και αυτούς που τον προσβάλλουν· μαθαίνει να ζει υπέρ των αδελφών και ν' αποθνήσκει υπέρ του νόμου του Θεού και των θείων εντολών του· μαθαίνει να αγαπά την έσχατη θέση και χαίρεται στην αφάνεια. Και τί δεν μαθαίνει; Εάν απარიθμήσω ένα-ένα όσα μαθαίνουμε από το παράδειγμα των αγίων, δεν θα με φθάσει ούτε ο χρόνος, ούτε το χαρτί για να τα αναφέρω.

Πηγή: Αγ. Νεκταρίου, «35 Ποιμαντικές επιστολές», σ. 87-91, εκδ. Υπακοή.

<http://bit.ly/130auD3>